

Prvé čítanie: Kniha Múdrosti 1,13-15; 2,23-25

Prvé čítanie predstavuje Boha ako milovníka života. Prirodzeného i večného života, ktorý nikdy nekončí. Ten však závisí od toho, či človek spravodlivosť aj uskutočňuje a či svoj život chápe ako Boží dar. Podľa Knihy Múdrosti spravodlivým a rozumným môže byť len ten, kto nezabudol, že je tvorom, čo vzišiel z Božích rúk a vie, že neustále potrebuje Božiu pomoc. Preto hľadá Pána s úprimným srdcom. V skutočnosti sa boj medzi životom a smrťou odohráva v samom základe ľudskej prirodzenosti – na dne srdca každého z nás. Čiže nakoľko sa rozhodujeme pre dobro alebo zlo.

Druhé čítanie: 2. List Korinťanom 8,7.9.13-15

Ôsma a deviata kapitola druhého listu Korinťanom sa zaoberá otázkou zbierky pre núdzných spolubratov v jeruzalemskej cirkevnej obci, ktorá najmä v dôsledku prenasledovania zo strany židov trpela veľkou chudobou. Pavol v nich vytrvalo povzbudzuje Korinťanov k uskutočňovaniu tohto dobrého diela. Podľa neho Ježišov pozemský život nás učí láske k chudobe a súcitu s núdznymi. Tomu, že pravý život je ovocím sebaovládania a ku vzkrieseniu možno prísť iba skrze smrť. Ako Korinťania, tak i každý z nás si môže svoje smerovanie overiť práve vďaka konkrétnym skutkom voči núdznym.

Evanjelium: Mk 5,21-43

Dotyk, ale aký?

Keď zástupy i učeníci strávili Ježišove lekcie, preplavil sa späť do Kafarnauma vykonať veľké znamenie na dvoch bezvýznamných ženách. Boli rozdielne a predsa vzájomne si blízke. Prvou je v presnom preklade *dievčatko*, ešte neplodné a druhou je žena chorá, a preto neplodná. Jedna žila 12 rokov, druhá už 12 rokov živorí. Dievčatko nerobí pre svoju záchranu nič a chorá žena už urobila všetko. Mladšia ešte nič nevlastní, staršia už všetko utratila na lekárov. Prvá ešte nemá svoje miesto v spoločnosti a druhá oň prišla na dlhé roky úplne. Z oboch uniká život – preto sú obradne nečisté. A predsa sú obe milovanými dcérami.

Podobnosť oboch príbehov sa prejavuje aj na spoluúčinkujúcej partii. Učeníci, ktorých sa Ježiš opýtal, kto sa ho dotkol ironicky mudrujú, či nevidí, že sa naň tlačia zástupy. Jairovi domáci si zas nechcú dať pokaziť hlasné nariekanie, a tak sa Ježišovým slovám, že dievča iba spí, vysmejú.

Aj keď Ježiš zverejňuje ženinu intimitu a naopak skrýva vzkriesenie dievčatka, je pri oboch rovnako vnímavý, súcitiaci, láskavý. Prijíma i odovzdáva uzdravujúci dotyk. Zdá sa, že všetky naše racionalizačné zdôvodňovania, realistické podozrievanie a zdanlivo duchaplná kritika nevyváža čo i len jednu empatickú slzu. A nielen to. Môže natrvalo prekážať dotykom viery. Aj keby ich bolo toľko, ako pri tlačení v zástupe. Uzdravená žena vycítila Ježišovu moc, *pocítila* uzdravenie a precítila Ježišovu zľutovnú lásku k nej nečistej a znečisťujúcej.

Dievčatko pocítilo teplo, silu jeho zdvíhajúcej ruky a začulo volanie k životu i pokyn k nasýteniu.

S oboma ženami je v súzvuku Jairus. Bol nielen rozmýšľajúcim – vedel ku komu má ísť pre pomoc – , ale aj milujúcim otcom. Pred Ježišom hovorí o svojom dieťati s nežnosťou: *dcérka mi zomiera*. No sentimentálny nebol. Dvakrát dôstojne zvládol oznámenie jej smrti. Môže byť aj pre nás príkladom, ako harmonická spolupráca rozumu a srdca uľahčuje vieru. Lebo ak správne integrujeme hlboko ľudské emócie, viera pre nás nezostane teóriou alebo vôľovým vypätím bez trvalého účinku. Aby sme podobne ako Jairus mohli žasnúť nad Ježišovými znameniami, ktoré iní vidieť nevedia.

Dagmar Kráľová, FMA

Publikované v spolupráci s [Katolíckym biblickým dielom na Slovensku](#).

The post [Komentár k biblickým čítaniam – Trinásta nedeľa v cezročnom období „B“](#) appeared first on [Zasvätený život](#).

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)